

Ochtendje meelopen

Deze ochtend ga ik meelopen bij een bedrijf (een restaurantje met een creatieve werkplek) waar ze dagbesteding hebben. Dagbesteding... Wat moet ik me daarbij voorstellen? Mijn interpretatie van een dagbesteding is dat het een alternatieve werkplek is voor mensen met een zware handicap, dus niet iets voor iemand zoals ik. Is het dan wel geschikt voor mij? Doe ik mezelf dan niet veel te kort?

Ondanks dat ik vorige week een kennismakingsgesprek heb gehad, ben ik ontzettend nerveus. Ik weet gewoon niet zo goed wat ik verwachten kan, ook al is mij het een en ander al verteld tijdens het gesprek. Zo weet ik dat er ongeveer zeven personen aanwezig zullen zijn (waarvan de meesten in het restaurant zullen werken) en dat er iemand uit Limburg komt om naailes te geven. (Dat zal voor mijn niet zo'n probleem zijn, naaien kan ik al redelijk goed, want ik maak ook mijn eigen kleding.) Maar wat we gaan maken en wie er nog meer mee zullen doen... Ik heb geen idee.

Gelukkig brengt mijn begeleidster me naar de dagbesteding, want ik weet niet of ik wel had gedurfd als ik er alleen naartoe had gemoeten. Ik krijg het Spaans benauwd als ik daaraan denk. Over benauwd gesproken, ik merk dat ik steeds zwaarder ga ademen nu we dichtbij onze bestemming komen. Het liefst zou ik nu ook rechtsomkeer willen maken, terug naar huis, waar het vertrouwd is...

Na vijf minuten (ja, zo dichtbij is het) zijn we er en na een diepe zucht ga ik achter mijn begeleidster aan naar binnen. Degene met wie we een gesprek hebben gehad, komt gelijk op ons aflopen en zegt waar ik mijn jas kan ophangen. Met trillende handen hang ik mijn jas aan de kapstok en zie dat er een vrouw

aan de tafel zit met een lap stof in haar handen. Ze stelt zichzelf voor, maar ik ben haar naam gelijk weer vergeten. Dan loop ik achter diegene van het gesprek aan naar de keuken waar ze drinken voor me pakt. Ik neem direct een paar flinke slokken van de zenuwen. De andere personen worden ook aan me voorgesteld, maar het gaat allemaal een beetje langs me heen. Ik heb zelfs niet in de gaten dat mijn begeleidster er alweer vandoor is. Mijn hoofd is te druk bezig met het verwerken van alle indrukken.

Ongemakkelijk neem ik plaats aan de tafel waar de vrouw zit, ze is de stof aan het opmeten om het daarna uit te kunnen knippen. Als ik het goed begrijp moeten we een tas maken. Ik zie het wel en kijk liever eerst de kat uit de boom terwijl ik voorzichtig van mijn drankje nip. Ik heb ook geen idee wat ik überhaupt zeggen of vragen moet. Want waar begin ik?

Wanneer de lerares uit Limburg ook gearriveerd is, ga ik aan de slag met de tas. Er staan bakken met stof waar ik een leuke lap stof uit mag zoeken die ik wil gaan gebruiken voor de tas. Ik kies voor een zwarte stof met een wit bloemenmotief en knip vervolgens de tasonderdelen uit op de stof. Dan mag ik van de lerares haar naaimachine gebruiken om de tas in elkaar te naaien. En wanneer ik lekker bezig ben en de stof soepel onder mijn handen door laat glijden, vergeet ik even helemaal waar ik ben.

Dan ineens staat mijn begeleidster weer op de stoep om me op te komen halen. Snel stik ik nog even het laatste stukje van de tas af voordat ik met haar mee naar huis ga. 'Volgende week weer?' vraag ze. Ik knik vertwijfeld, want ik heb geen idee wat me dan weer te wachten staat.